



Arrest

nr. 115 995 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / AV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en 29 jaar oud, dient op 31 juli 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2012 werd ingediend door:

Naam: E. B.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een verklaring op eer van zijn broer voor. Deze verklaring geldt niet als afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden. Betrokkene legt eveneens een attest onvermogen uit Marokko voor. Aangezien echter onderaan dit attest vermeld staat dat ook dit attest werd afgegeven (aan de vader van betrokkene) op basis van een verklaring op eer, kan ook dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon:

betrokkene legt als bewijs hiervan storting voor waarvan de meest recente dateren van het jaar 2006. Hiermee is niet aangetoond dat betrokkene ook in de periode daarna, en meer specifiek in de zes maanden voor de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht.

Schending van art. 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen".

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing in kennis gesteld door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."

Het woord 'desgevallend' bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van vernoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of 'de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts een beslissing (bijlage 20) met een motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide een beslissing betreffen met een motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten overvloed en ondergeschikt merkt verzoeker ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers art. 52§4 blijft in de tekst duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd

Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Zeer zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend. Immers art. 7 verplicht gedaagde enkel in aantal gevallen om een bevel af te leveren meer bepaald in de gevallen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."

In de ander gevallen KAN de gedaagde een beslissing nemen te weten:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Het is niet aan verzoeker om zelf uit te zoeken welke van de 12 onderdelen welke worden vermeld in art. 7 op hem van toepassing zouden kunnen zijn en zeer zeker niet welke van de 12 onderdelen gedaagde zou moeten toepassen.

Dat gedaagde een discretionaire bevoegdheid houdt voor zover de andere onderdelen betreft.

Dat zonder de precieze aanduiding welke van de 12 onderdelen van artikel 7 op hem van toepassing zouden zijn, verzoeker geen enkel zinnig beroep kan indienen behalve dan dat er geen materiele motivering aanwezig is voor wat betreft het bevel.

Dat artikel 7 niet eens is opgenomen in de bestreden beslissing, laat staan dat aangeduid is welk onderdeel ervan van toepassing zou zijn.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiele motiveringsplicht, artikel 7 van de wet van 15 december 1980 en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij werpt op dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent het component waarbij hij wordt bevolen om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het standpunt van verzoeker vreemd is aan de logica en de uitdrukkelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet. Artikel 6, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt."

Hieruit blijkt duidelijk dat de algemene regel is dat de (al dan niet visumplichtige) vreemdeling na het verstrijken van het zgn. "kort verblijf" niet verblijfsgerechtigd is wanneer hij daar niet toe gemachtigd is. Met andere woorden, de vreemdeling dient na het verstrijken van de periode van drie maanden op eigen initiatief het grondgebied te verlaten.

De afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien in artikel 7 van de Vreemdelingenwet, is niet meer dan de uitvoerbare titel die een gedwongen verwijdering door de overheid mogelijk maakt. Ook wanneer nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, dient de vreemdeling in principe het grondgebied op eigen initiatief te verlaten.

Het feit dat geen bevel werd gegeven op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, houdt aldus op geen enkele wijze in dat de betrokken vreemdeling verblijfsgerechtigd zou zijn. De algemene regel is dus dat een niet verblijfsgemachtigde vreemdeling na het verstrijken van de periode van "kort verblijf" het grondgebied dient te verlaten. De Staatssecretaris kan hem hiertoe bevelen om het grondgebied te verlaten.

De discretionaire bevoegdheid die vervat is in het woord "kan" betekent niet dat een ruimere motiveringsplicht van toepassing zou zijn. De discretionaire bevoegdheid van de minister heeft betrekking op de vraag of, nadat werd vastgesteld dat de verblijfsduur voorzien in artikel 6 werd overschreden, er elementen zijn die zich verzetten tegen de toepassing van de algemene regel, met name de afgifte van een bevel. Dit kan onder meer zijn: een ontvankelijk verklaarde aanvraag 9ter, risico op schending van artikel 3 of 8 van het EVRM, minderjarigheid van de betrokken vreemdeling, enz.

Wanneer er geen dergelijk beletsel is, wordt in de regel een bevel gegeven. Verzoekers standpunt, dat inhoudt dat ook moet gemotiveerd worden waarom, nadat afdoende werd vastgesteld dat verzoeker niet langer legaal in het land verblijft, de algemene regel wordt toegepast, is in strijd met de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet.

Het volstaat te motiveren dat verzoeker langer dan de in artikel 6 voorziene termijn op het grondgebied verblijft. Een meer geïndividualiseerde motivering eisen is de negatie van de ratio en de logica van de Vreemdelingenwet.

Een negatieve motivering is uiteraard ook onmogelijk. De verwerende partij moet niet motiveren waarom zij oordeelt dat er geen beletsels zijn voor het geven van een bevel.

Verzoeker toont niet aan dat er elementen aanwezig zouden zijn die de afgifte van het bevel in de weg staan.

Het middel is dan ook ongegrond."

2.1.3.1. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden

geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.1.3.2. De verzoekende partij voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen, zoals reeds gesteld, niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient de verwerende partij daarenboven de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat een vreemdeling die niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk, uit eigen initiatief het Belgische grondgebied dient te verlaten en door toe te lichten dat, wanneer zij niet beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een dergelijke vreemdeling, niet kan worden geconcludeerd dat deze vreemdeling toch verblijfsgerechtigd zou zijn, weerlegt de verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite.

De verwerende partij kan evenmin gevolgd worden in haar betoog dat de verplichting om in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk te vermelden dat zij van oordeel is dat een vreemdeling zich in één van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziene situaties bevindt, zou neerkomen op een verplichting om een *“negatieve motivering”* te voorzien die *“onmogelijk”* is.

De Raad kan in de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde artikelen 6 en 7 van de vreemdelingenwet ook geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat de verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

2.2.1. De verzoekende partij voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 50, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 40bis § 2, 3° en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht.

Artikel 50,6°, b) van het KB Vreemdelingen bepaalt als voor te leggen document:

“Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikel 40bis, § 2 en § 4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Artikel 40 bis § 2, 3° bepaalt:

“de bloedverwanten in neergaande lijn ... die te hunne laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen...”.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing geeft volgende motivering:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een verklaring op eer van zijn broer voor. Deze verklaring geldt niet als afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden. Betrokkene legt eveneens een attest onvermogen uit Marokko voor. Aangezien echter onderaan dit attest vermeld staat dat ook dit attest werd afgegeven (aan de vader van betrokkene) op basis van een verklaring op eer, kan ook dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt als bewijs hiervan storting voor waarvan de meest recente dateren van het jaar 2006. Hiermee is niet aangetoond dat betrokkene ook in de periode daarna, en meer specifiek in de zes maanden voor de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon.

Deze motivering schendt vermelde wetsartikels.

Het enige wat artikel 40 bis, § 2, 3° als vereiste stelt is het bewijs dat verzoeker die bloedverwant is in neergaande lijn bewijst dat hij ten laste is, of dat hij begeleid wordt door zijn ouders of dat hij zich bij hen voegde.

De libellering van dit artikel laat geen andere interpretatie van dit artikel toe.

Het is een foute interpretatie van de wet om enkel het ten laste te weerhouden. Er bestaat bijvoorbeeld de mogelijkheid dat iemand zich niet bij zijn ouders voegt door op een ander adres in België te komen wonen, maar dan wel moet bewijzen dat hij ten laste is. Omgekeerd dient iemand die zich bij zijn ouders voegt, zoals in casu, enkel aan te tonen dat hij dit doet.

De bestreden beslissing stelt bijgevolg voorwaarden die in de wet niet voorzien zijn.

De wet voorziet evenmin dat moet bewezen worden dat verzoeker 'afdoend aantoonde dat hij in het land van herkomst onvermogen is'. Ook dit is het toevoegen aan de wet van een voorwaarde die niet in de wet staat.

De wet voorziet evenmin dat moet bewezen worden dat verzoeker 'in het verleden ten laste is geweest van zijn referentiepersoon'. De wet voorziet nergens het ten laste zijn in het verleden. De wet spreekt enkel over 'ten laste zijn' wat enkel wijst op het actueel ten laste zijn, op het ogenblik dat het verzoek tot verblijf wordt ingediend. Ook dit is het toevoegen aan de wet van een voorwaarde die niet in de wet staat.

Het is niet omdat een bepaalde invulling door de administratie aan deze wetsbepalingen is gegeven dat deze invullingen ook conform de wet zijn.

Meer ondergeschikt, stelt verzoeker dat de motivering niet afdoende en feitelijk onjuist is.

Verzoeker heeft met betrekking tot het 'onvermogen zijn in het land van herkomst' een verklaring op eer van zijn broer alsmede een attest van onvermogen van de Marokkaanse autoriteiten voorgelegd.

Ten onrechte worden deze stukken niet aanvaard.

Stellen dat de verklaring van de broer 'niet als afdoende bewijs geldt aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden' is een onjuiste, minstens niet afdoende, motivering. Dergelijke verklaring dient principieel aanvaard te worden tot bewijs van het feit dat het om een valse verklaring zou gaan, wat niet gesteld of aangetoond wordt. Minstens en alleszins kan deze verklaring perfect op haar feitelijkheid en waarachtigheid 'getoetst' worden door navraag bij de Marokkaanse autoriteiten of door een verhoor van de broer van verzoeker bijvoorbeeld op het Belgisch consulaat of de Belgische ambassade. Deze worden niet aanvaard omdat ze 'niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden' en zo geen afdoende bewijs vormen.

Het motief is een dogma dat niet aanvaardbaar is. Het gegeven passe-partout argument gaat niet op. Dat gedaagde bovendien een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat enkele bewijzen te aanvaarden welke op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd.

Stellen dat het officiële Marokkaanse attest van onvermogen niet aanvaard wordt omdat het afgegeven werd aan de vader van betrokkene op basis van een verklaring op eer, is evenmin afdoende.

De verklaring gaat uit van de Direction Régionale ou préfectorale des impôts van Nador, subdivision des Impôts 'Fiscalité des particuliers'. Deze dienst levert de verklaring af na een eigen onderzoek in haar gegevens. Dat de gegevens in verband met de inkomsten deze zouden zijn die door de vader zouden verschaft zijn blijkt niet naar behoren uit het stuk. Het stuk werd afgegeven aan de vader, die over een volmacht beschikte, 'et d'une déclaration sur l'honneur'. Het is zeer de vraag of dit laatste gegeven kan geïnterpreteerd worden als dat de gegevens over het inkomen van de vader afkomstig zijn. De verklaring op eer kan evenzeer louter betrekking hebben op het feit dat de vader naast de volmacht ook op eer verklaard heeft dat hij die gegevens namens zijn zoon diende op te vragen.

Minstens en alleszins is het niet omdat wanneer de gegevens op verklaring van de vader zijn opgenomen, quod non, dit attest niet kan aanvaard worden. Tot bewijs van het tegendeel gaat het om een document waarvan de echtheid en de waarachtigheid van de inhoud niet kan betwist worden, tenzij via de normale gerechtelijke weg, wat niet gebeurde.

Overigens legt verzoeker thans ten overvloede onderstukken in het kader van deze procedure om de geloofwaardigheid van de verklaring van zijn broer en van het attest van onvermogen te bevestigen nog een 'Attestation administrative' van 13.2.2013 voor waarin het onvermogen nogmaals bevestigd wordt. Dit document kan niet geweerd worden als post factum daar het in het kader van de actuele procedure precies dient om de motivering van de bestreden beslissing tegen te spreken.

Eveneens ondergeschikt wordt in verband met de motivering dat in het verleden niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker ten laste is geweest van de referentiepersoon omdat de recentste storting dateren van 2006 opgemerkt dat verzoeker ook nog een bijkomend stuk voorbrengt, met

name stortingen tussen 2009 en 2011. Ook dit stuk kan niet geweerd worden als post factum daar het in het kader van de actuele procedure precies dient om de motivering van de bestreden beslissing tegen te spreken."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het tweede middel voert hij de schending aan van artikel 50, 6° , b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 40bis, §2, 3° en §4 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiele motiveringsplicht.

Hij meent dat verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren op grond van het feit dat de descendent, die ouder is dan 21 jaar, niet aantoonst ten laste te zijn van de ascendent die wordt vervoegd in het Rijk. De wet zou dit niet vereisen gezien hij zich reeds bij hen voegt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Artikel 40bis.

§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven

Verzoeker beroept zich op een verkeerde lezing van de wet. De descendent, ouder dan 21 jaar, die zijn ascendent in het Rijk wenst te vervoegen moeten hem ten laste zijn en hem begeleiden of zich bij hem voegen.

De ratio blijkt tevens uit de verwijzing naar de bovengrens van 21 jaar, en naar het recht van bewaring verder in dezelfde zin. Over het kind dat meerderjarig is (of in het geval van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 ouder dan 21 jaar) en niet meer ten laste van de ouders, wordt immers geen recht van bewaring meer uitgeoefend. Indien ieder descendent, ongeacht zijn leeftijd of zijn zelfstandigheid zich zou kunnen beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 in het geval van het louter vervoegen van de ascendent, zou de verwijzing naar het recht van bewaring geen enkele zin hebben.

De beslissing is genomen in overeenstemming met artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 en er werd geen voorwaarde aan de wet toegevoegd.

Waar verzoeker stelt dat de invulling van het bestuur van de wettelijke voorwaarden niet automatisch wetsconform is, toont hij niet aan dat in casu een onwettige invulling van de voorwaarden zich voordeed. Hij stelt louter dat nergens in de wet werd voorzien dat hij een bewijs van onvermogenheid in zijn land van herkomst voor het heden en het verleden dient voor te leggen. Dit volstaat niet om een onregelmatigheid in de beslissingvorming aan te tonen. Indien zulks door de wet was voorzien, was er geen sprake van een 'invulling' van de wettelijke voorwaarde. Zijn argument is niet ernstig. Uit de bestreden beslissing kan evenmin blijken dat de gehanteerde criteria absolute criteria uitmaken.

Bovendien voert hij niet aan dat hij bewijskrachtige stukken naar voorbracht waaruit zijn ten laste zijn met voldoende zekerheid bleek, en die verwerende partij in overweging nam.

Waar hij meent dat de voorgelegde 'verklaringen' op eer op hun waarachtigheid zouden moeten worden getoetst door verwerende partij door de nodige stukken op te vragen bij de Marokkaanse autoriteiten, kan hij niet worden gevolgd. Het komt immers aan de aanvrager zelf om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voldoen die door de wet aan de gezinshereniging worden gesteld.

De bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met artikel 50, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, en niet werd aangetoond dat het bestuur op grond van een incorrecte feitenvinding tot de thans bestreden beslissing is gekomen, kan de vermeende schending van de materiele motiveringsplicht niet worden weerhouden.

Waar verzoeker tevens de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, dient verwerende partij erop te wijzen dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiele motiveringsplicht niet mogelijk

is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiele motiveringsplicht geschonden is. (RvS, 20 december 2001, nr. 93.123)

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, strekt er immers louter toe de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing (...) worden gelezen, zodat de verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de thans bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de redenen die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (cf. RvV 29 maart 2012, nr. 78.646)

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3.1. Zoals reeds gesteld werd in punt 2.1.3.2. van dit arrest, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

*geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
4° (...)."*

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn deze bepalingen ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

Artikel 50, § 2, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;

7° (...)."

2.2.3.3. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar, heeft de Marokkaanse nationaliteit en wenst zich bij haar Belgische vader te voegen. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient zij ten laste te zijn van haar vader.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie/Belg die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het volstaat dat de bloedverwant in neergaande lijn ofwel ten laste is, ofwel zijn ouders vervoegt en dat de vereiste van het ten laste zijn een voorwaarde toevoegt

aan de wet, kan zij niet gevolgd worden. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de bloedverwanten in neergaande lijn, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, beschouwd kunnen worden als familielid van de burger van de Unie. Dit artikel beoogt bijgevolg twee situaties: bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar die de referentiepersoon begeleiden of zich bij hem voegen, of bloedverwanten die ten laste zijn van de referentiepersoon en hem begeleiden of zich bij hem voegen. *In casu* diende de verzoekende partij zich bij haar vader te voegen én te zijnen laste te zijn. Er kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing voorziet in voorwaarden die niet in de wet voorzien zijn.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn of in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon en dat dit een willekeurige invulling van dit begrip door het bestuur is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip "ten laste": de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

2.2.3.4. Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen dat zij wel degelijk stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, maar dat deze ten onrechte niet werden aanvaard en dat zij bij huidig verzoekschrift bijkomende stukken voegt, naast de reeds voorgelegde storting uit 2006, die aantonen dat er tussen 2009 en 2011 ook stortingen gebeurden.

Inzake de onvermogenheid van de verzoekende partij in het land van herkomst blijkt uit de stukken van het dossier dat zij volgende documenten heeft voorgelegd:

- een verklaring op eer van haar broer daterend van 27 april 2012;
- een « *attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2012* » opgesteld door de « *inspecteur des impôts* » van de « *Direction Régionale ou (inter)préfectorale des Impôts de Nador, Subdivision des Impôts: Fiscalité des particuliers* », daterend van 11 september 2012 dat vermeldt « *attestation délivrée au père de l'intéressé, M.E.B.M., sur sa demande, au vu d'une procuration, et d'une déclaration sur l'honneur, pour servir et valoir ce que de droit.* » (getuigschrift afgeleverd aan de vader van de betrokkene, M.E.B.M., op zijn vraag, op zicht van een machtiging en van een verklaring op eer, om te dienen in rechte, eigen vertaling) en « *sous toute réserve (absence de revenus déclarés ou recensés)* » (onder alle voorbehoud (afwezigheid van aangegeven of vastgestelde inkomsten), vrije vertaling);
- stortingen (met ontvangstbewijzen) van haar vader aan de verzoekende partij d.d. 12 augustus 2004 voor een bedrag van 110 euro, d.d. (datum onleesbaar) 2005 voor een bedrag van 215 euro, d.d. 9 mei 2005 voor een bedrag van 210 euro, d.d. 27 september 2005 voor een bedrag van 115, 50 euro, d.d. 9 januari 2006 voor een bedrag van 159, 30 euro, d.d. 20 maart 2006 voor een bedrag van 152 euro, d.d. 5 mei 2006 voor een bedrag van 150, 22 euro, d.d. 11 mei van een niet vermeld jaar voor een bedrag van 140 euro, en d.d. 7 juni 2006 voor een bedrag van 200 euro.

Met het in het tweede middel vermelde en bij het verzoekschrift gevoegde attest van onvermogen van de Marokkaanse autoriteiten kan geen rekening worden gehouden omdat dit dateert van 13 februari 2013, dit is van na de bestreden beslissing genomen op 11 januari 2013. De wettigheid van een beslissing dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). Het bestuur kon bij het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte zijn van dit stuk. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). In zoverre de verzoekende partij met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar aanvraag te verkrijgen, wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Dit is *in casu* niet het geval.

Inzake de verklaring op eer van haar broer wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Deze verklaring geldt niet als afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kan worden.”* Het is niet kennelijk onredelijk om een document dat op eenvoudige vraag door familieleden, vrienden of kennissen werd opgesteld bewijswaarde te ontzeggen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat dit “niet aanvaardbaar” is en dat op deze wijze een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Het komt de verzoekende partij toe om, als zij een aanvraag indient, ter staving hiervan alle nodige en bewijskrachtige stukken voor te leggen.

Inzake het attest van onvermogen daterend van 11 september 2012 wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Aangezien echter onderaan dit attest vermeld staat dat ook dit attest werd afgegeven (aan de vader van betrokkene) op basis van een verklaring op eer, kan ook dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vermelding dat het is afgegeven op vraag van de vader op zicht van een verklaring op eer, inderdaad voorkomt op dit document. Hier kan worden herhaald dat het niet kennelijk onredelijk is om een document dat op eenvoudige vraag of op basis van een verklaring op eer door familieleden, vrienden of kennissen werd opgesteld, bewijswaarde te ontzeggen. Om een stuk niet te aanvaarden is het niet vereist dat dit stuk van valsheid wordt beticht. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft duidelijk aan waarom hij dit stuk niet aanvaardt en de verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat deze reden kennelijk onredelijk zou zijn. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Inzake de voorgelegde storting wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“betrokkene legt als bewijs hiervan storting voor waarvan de meest recente dateren van het jaar 2006. Hiermee is niet aangetoond dat betrokkene ook in de periode daarna, en meer specifiek in de zes maanden voor de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij betwist niet dat de meest recente storting die werd voorgelegd van 2006 dateren, maar legt bij huidig verzoekschrift storting gedaan tussen 2009 en 2011 voor. Ook hier kan gesteld worden dat de wettigheid van een beslissing dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en dat de Raad als annulatierechter niet bevoegd is om de aanvraag van de verzoekende partij opnieuw te beoordelen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

2.2.3.5. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op negentien december tweeduizend dertien door:

Mevr. C. BAMPES,
Dhr. P. VANDERCAM,
Dhr. M. WILMOTTE,
Mevr. E. MAERTENS,
Mevr. A. DE SMET,
Mevr. M.-C. GOETHALS,
Mevr. M. EKKA,
Mevr. N. RENIERS,
Dhr. P. HARMEL,
Dhr. G. DE BOECK,
Mevr. J. CAMU,
Mevr. M. GERGEAY,

Dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

eerste voorzitter,
voorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De eerste voorzitter,

C. BAMPES